

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.379/2012/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Szoboszlai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Szoboszlai Judit ügyvéd) által képviselt felperes neve (felepres címe) felperesnek-, a Dr. Bencző Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Bencző Ákos ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása tárgyában indult perben, amely perbe a felperes pernyertességének előmozdítása végett beavatkozott a Dr. Szabó Edit Édua Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Szabó Edit Édua ügyvéd) által képviselt beavatkozó neve (beavatkozó címe) a Debreceni Törvényszék 2012. május 3. napján kelt, 3.G../2011/36. számú ítélete ellen az alperes részéről 40. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben, és akként változtatja meg, hogy a J. Kft. „f.a.” gazdálkodó szervezet vagyonának az alperes felróható magatartásával összefüggésben bekövetkezett csökkenése mértékét, és az alperes által vagyoni biztosítékként letétbe helyezendő összeg összegét is 000 000(Negyvenmillió) Ft-ra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy felhívásra, az abban foglaltak szerint fizessen meg az államnak 48 000 (Negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket, valamint 15 napon belül fizessen meg a felperes, valamint a felperesi beavatkozó javára külön-külön 6350 - 6350 (Hatezer-háromszázötven-hatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az alperes alapítása óta tagja és vezető tisztségviselője volt a J. Kft-nek, 2007. augusztus 10. napjától az alperes minősített többségi befolyást biztosító szavazati joggal is rendelkezett a cégben.

A B. Kft. hitelező 2010. május 3. napján előterjesztett kérelmében a J. Kft-vel szemben felszámolási eljárás megindítását kérte arra hivatkozva, hogy az adós a 32 552 532 Ft összegű, nem vitatott tartozását nem fizette meg. A J. Kft. 2010. május 9. napján vette át a hitelezőnek a bíróság által megküldött kérelmét.

Az elsőfokú bíróság 2010. szeptember 3. napján kelt, az adós fizetéseképtelenségét megállapító és a felszámolását elrendelő végzését az adós fellebbezése folytán eljárt Debreceni Ítéltábla az Fpkf.IV.../2010/3. számú, 2011. január 4. napján kelt határozatával helybenhagyta. A felszámolási eljárás közzétételére 2011. január 27. napján került sor, ez az időpont a felszámolás kezdő időpontja.

A 20 000 000 Ft jegyzett tőkével rendelkező J. Kft-nek a 2009. december 31-ei mérleg fordulónapra elkészített éves beszámolója szerint a saját tőkéjének összege 395 755 000 Ft volt, a kötelezettségek mértéke 861 943 000 Ft volt, míg a források 1 350 572 000 Ft-ot tettek ki.

A J. Kft. 2009. évben két alkalommal fizetett osztalékelőleget: 2009. január 31. napján az alperesnek bruttó 45 675 000 Ft-ot, Ifj. I.J.-nak 13 775 000 Ft-ot, míg P.Gné-nak 13 050 000 Ft-ot, összesen 72 500 000 Ft-ot, majd 2009. december 1. napján az alperes részére további bruttó 31 529 000 Ft-ot, mindösszesen 104 029 000 Ft-ot.

A J. Kft. társasági szerződésének 11.) pontja lehetőséget adott az osztalékelőleg fizetésére, ám a perbeli esetben nem készült az osztalékelőleg fizetéséhez kapcsolódóan közbenső mérleg, azt elfogadó taggyűlési határozat, és a visszafizetést vállaló tagi nyilatkozat sem.

2009. január 31-én a 2008. év után fizethető osztalékról dönthettek volna a tagok, de ekkor még a 2008. évi beszámoló sem készült el.

A J. Kft. tagjai 2010. március 19. napján taggyűlést tartottak, ahol elfogadták a 2009. évi éves beszámolót, és az alperes javaslatára úgy határoztak, hogy a 2009. évi adózott eredményből 150 000 000 Ft osztalékot képeznek. A 2009. évben már kifizetett osztalékelőleg összegére tekintettel további 45 971 000 Ft kifizetéséről döntöttek. Az alperes, mint ügyvezető a taggyűlésen úgy nyilatkozott, hogy az osztalék kifizetése nem veszélyezteti a társaság pénzügyi-likviditási helyzetét.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett szakértői vélemény alapján megállapította, hogy az alperes által tett vezető tisztségviselői nyilatkozat nem volt megfelelő, mivel 2010. március 19. napján már bekövetkezett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a J. Kft-nél. Ekkor ugyanis a cég összes szállítói kötelezettsége 554 681 000 Ft volt, amelyből 529 545 000 Ft-ot lejárt esedékességű tartozás tett ki. Ezzel szemben az összes forgóeszköz értéke csupán 345 302 000 Ft volt, és ez nem nyújtott fedezetet a lejárt esedékességű szállítói tartozásokra.

Az elsőfokú bíróság a perbeli adatok alapján megállapította azt is, hogy az alperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladatait részben nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, mivel a tárgyi eszközök eladásából keletkezett bevételek részben az alperessel és házastársával 2010. április 1. napján megkötött ingatlan adásvételi előszerződés alapján esedékes vételár kifizetésére kerültek felhasználásra. A J. Kft. ugyanis 2010. április 1. napján ingatlan adásvételi előszerződést kötött az alperes és házastársa tulajdonában álló, összesen 6 db bocskaikerti ingatlanra, amely előszerződés alapján 2010. április 1. napján 32 000 000 Ft-

ot, május 26. napján 34 000 000 Ft-ot, július 2. napján 34 000 000 Ft-ot, 2010. december 27. napján 20 000 000 Ft-ot, majd 2011. január 26. napján 10 000 000 Ft-ot, mindösszesen 130 000 000 Ft-ot fizetett ki vételárként a társaság.

A mindösszesen 6 db bocskaikerti ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződések érvénytelenségének megállapítása iránt a felperes pert indított az eladók és a J. Kft. „f.a.”, mint vevővel szemben. A peres eljárás 6.G.../2011. számon van folyamatban. A felperes keresetében az adásvételi szerződések semmisségének, illetve a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja szerinti érvénytelenségének a megállapítását kérte azzal, hogy a bíróság nyilvánítsa a szerződéseket érvényessé a határozathozatalig terjedő időre, és kötelezze az eladókat 58 000 000 Ft visszafizetésére.

A J. Kft. felszámolóbiztosa által beszerzett szakértői vélemény a 6 db ingatlan forgalmi értékét összesen 90 000 000 Ft-ban határozta meg. A 2011. augusztus 25-én és december 4. napján megjelent pályázati kiírás ezt az összeget jelölte meg irányárként, de az értékesítés nem vezetett eredményre, ezért a felszámoló az ingatlanok irányát 71 000 000 Ft-ra csökkentette. Az értékesítés még folyamatban van.

A J. Kft. könyvvizsgálója miután értesült arról, hogy a Kft. ellen felszámolás elrendelése iránti kérelmet nyújtottak be, a 2010. május 7. napján kelt levelében felhívta az alperes figyelmét arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az ügyvezetést a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kell ellátnia, és javasolta, hogy az alperes hívja össze a taggyűlést, amelyen a tagok döntsének a 2009. évre jóváhagyott osztalék kifizetésének mellőzéséről, illetve a 2009. évben már kifizetett osztalékelőlegek visszafizetéséről.

A 2010. június 7. napjára összehívott taggyűlésen a tagok csupán a 2009. december 1. napján az alperesnek kifizetett bruttó 31 529 000 Ft osztalékelőleg visszafizetéséről hoztak határozatot, amelynek végrehajtásaként az alperes 2010. június 29-én befizetett a cég házipénztárába nettó 23 646 750 Ft-ot. Ez az összeg az alperessel és házastársával, mint eladókkal megkötött ingatlan adásvételi szerződés alapján, a ... hrsz-ú ingatlan 34 000 000 Ft-os vételáraként lett kifizetve.

A 2010. évben a J. Kft.-nek mind az évközi, mind az év végi eredménye is veszteséget mutatott. Ezt elsődlegesen az árbevétel közel 50 %-os csökkenése okozta, amellyel nem csökkentek arányosan a felmerült költségek. A cég adózás előtti eredménye 2010. év első negyedévében már -639 148 000 Ft-ra csökkent.

A J. Kft. felszámolási eljárásban a felszámoló a felperes hitelezői igényét 107 523 947 Ft összegben, míg a beavatkozó hitelezői igényét 22 841 500 Ft összegben vette nyilvántartásba. A határidőben bejelentett és visszaigazolt hitelezői igények összege 658 581 168 Ft volt.

A felperes a kereseti kérelmében a Cstv. 33/A. §-a alapján annak a megállapítását kérte, hogy az alperes, mint a J. Kft. ügyvezetője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a bekövetkezését követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós vagyona csökkent, a 110 000 000 Ft-os hitelezői igény kielégítése megghiúsult.

Álláspontja szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2010. március 12. napján következett be, mivel ezen a napon kötött fizetési ütemezési megállapodást az adóssal, aki akkor már nem volt képes a tartozását a lejáratkor megfizetni. Kérte az alperes kötelezését vagyoni biztosíték nyújtására is.

Keresete indokaként előadta, hogy az alperes a hitelezői érdekekkel és az ésszerű gazdálkodás követelményével ellentétes módon ténylegesen, és súlyosan csökkentette a társaság vagyonát az osztalékelőleg felvételével abban a helyzetben, amikor a felperessel kötött szállítási szerződés szerinti teljesítési kötelezettségének nem tett eleget. A J. Kft. taggyűlése az osztalék kifizetéséről azt követően döntött, hogy 7 nappal azelőtt elismerte a felperessel szemben fennálló tartozását, és mivel azt határidőben nem tudta kifizetni, ezért fizetési haladékokat kért a számlatartozás kiegyenlítésére.

Hivatkozott arra is, hogy a Kft. olyan számlákat egyenlített ki, amelyek bár a J. Kft. nevére lettek kiállítva, de a bennük megjelölt szolgáltatásokat nem a társaságnak végezték.

A felperes álláspontja szerint a hitelezők érdekeit súlyosan sértette az is, miszerint a Kft. a felszámolás közzétételét megelőzően kötött ingatlan adásvételi szerződések alapján 130 000 000 Ft vételárat készpénzben kifizetett az alperes és felesége részére, figyelemmel arra is, hogy az ingatlanok 307 000 000 Ft keret erejéig egyetemleges jelzálogjoggal vannak terhelve, így nincs lehetőség azok piaci értékesítésére.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

Vitatta, hogy 2010. március 12-én fennállt volna a Kft.-nél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Álláspontja szerint ez csak 2010 júliusában következett be, amikor a felperes kérelmére a Kft. teljes vagyonára végrehajtást rendeltek el, mivel ezt követően, a felperes hibájából vált lehetetlenné a J. Kft. működése. Állította, hogy a végrehajtás hiányában a Kft.-nek megfelelő vagyoni elemek álltak a rendelkezésére ahhoz, hogy a tartozásait rendezni tudja, és a fizetéseképtelenséget elkerülje.

Kérte a per tárgyalásának a felfüggesztését az ingatlan adásvételi szerződések tárgyában 6.G.../2011. számon folyamatban lévő per jogerős befejezéséig, mert álláspontja szerint az a per előkérdése annak eldöntésének, hogy a J. Kft. vagyona csökkent-e, és ha igen, milyen mértékben.

Kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjától kezdve a vezető tisztségviselőnek a hitelezői érdekeket a Cstv. 57. §-ában meghatározott sorrend szerint kell figyelembe vennie. Az alperes eszerint járt el, amikor a Raiffeisen Bank Zrt., mind privilegizált hitelező érdekeinek figyelembevételével értékesítette a vagyoni eszközöket, és számolta el a vételárat.

Az alperes megfelelő eljárását igazolja az is, hogy a 2010. június 7-ei taggyűlés az osztalékelőleg visszafizetéséről döntött.

Vitatta, hogy a felperes bizonyította a vagyoni biztosíték nyújtása alapjául szolgáló feltételeket.

A beavatkozó a felperes által megjelölt indokokra hivatkozással kérte a felperes kereseti kérelmének a teljesítését, mivel az alperes a beavatkozóval szemben is a Cstv. 33/A. § (1) bekezdéseinek rendelkezéseit megsértve járt el.

Az elsőfokú bíróságnak a 3.G.../2011/15. számú, az alperest 40 000 000 Ft vagyoni biztosítéknak a bíróság letéti számlájára történő befizetésére kötelező végzését a Debreceni Ítéltábla a Gf.III.30.../2012/2. számú végzésével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasította, előírva azt, hogy az elsőfokú bíróság a felperesnek az alperes vagyoni biztosíték nyújtására kötelezése iránti kereseti kérelméről is a per érdemében hozott határozata keretében döntsön.

Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét alaposnak találta, és a 36. sorszámú ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint a J. Kft. „f.a.” ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona 110 000 000 Ft-tal csökkent.

Kötelezte az alperest, hogy a felperes, mint hitelező követelésének kielégítése céljából 15 napon belül 110 000 000 Ft-ot vagyoni biztosíték céljából a ...-i Törvényszék Gazdasági Hivatalának bírói letéti számlájára fizessen be.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 650 348 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése, a Gt. 30. § (3) bekezdései együttes értelmezésével kifejtette, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet abban az időpontban következik be, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A perben beszerzett, aggálytalan igazságügyi szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a J. Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2010. március 19. napján állt be, az alperes, mint vezető tisztségviselő ettől az időponttól kezdve a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján volt köteles eljárni.

Az elsőfokú bíróság nem osztotta az alperes álláspontját a fenyegető fizetéseképtelenségi helyzet bekövetkezésének időpontját illetően, mivel a J. Kft.-vel szembeni végrehajtási eljárás megindulása, illetve a foglalási cselekmények végzését megelőzően a felperes már 2010 februárjában elkezdte beszédési meghatalmazás alapján inkasszálni a J. Kft.-nek a különböző pénzügyi intézeteknél vezetett számláit, azonban ez nem vezetett eredményre. Éppen ezért kötött 2010. március 12. napján a J. Kft. a felperessel közjegyzői okiratba foglalt fizetési átutamezési megállapodást is.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2010 márciusában való bekövetkezésére utal az a tény is, hogy a B. Kft. hitelező a felszámolás iránti kérelmében azt adta elő, hogy már 2010 márciusában felszólította a J. Kft-t faxon és írásban is a felszámolás iránti kérelem tárgyát képező tartozás rendezésére, azonban az adós a felszólításokra nem reagált, a tartozást nem vitatta, de nem is törlesztette.

Az alperes hivatkozását cáfolja az, a könyvszakértői véleményben is részletezett tény, miszerint a J. Kft. 2010 júliusát (a végrehajtási cselekmények foganatosítását) követően is folyamatosan vett fel készpénzt, értékesített ingóságokat, illetve az alperes saját maga és házastársa részére is készpénzt fizetett ki vételárként.

Mindezen indokok alapján az elsőfokú bíróság nem találta alkalmasnak az alperes kimentésére azt a hivatkozást, miszerint a felperesnek az a magatartása vezetett a J. Kft. fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének a kialakulásához, miszerint 2010. március 19-én végrehajtás elrendelését kérte a Kft.-vel szemben.

Ezt követően az elsőfokú bíróság megvizsgálta, hogy az alperes 2010. március 19. napját követően a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt-e el.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Gt. 30. § (3) bekezdésében írt kötelezettségét megsértve járt el az alperes akkor, amikor a 2010. március 19-én megtartott taggyűlésen úgy nyilatkozott, hogy az osztalék kifizetése nem veszélyezteti a társaság pénzügyi helyzetét. Ebben az időpontban ugyanis a J. Kft.-nek már olyan mértékű lejárt

esedékességű szállítói tartozása volt, amelyre tekintettel ez az ügyvezetői nyilatkozat már nem volt helytálló. A 2009. évi osztalék előlegek kifizetése is a Gt. 133. § a.) pontjában írtak sérelmével történt, mivel a törvényi feltételek nem lettek igazolva, közbenső mérleg nem készült az osztalékelőleg kifizetéséhez.

Az alperes kötelezettségszegő magatartásaként értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy a könyvvizsgáló javaslatával szemben a 2010. június 7. napjára összehívott taggyűlésen az alperes csak a 2009. december 1. napján kifizetett osztalékelőleg visszafizetésére tett javaslatot, a 2009. január 31. napján kifizetett, összesen 72 500 000 Ft visszafizetésére nem, holott az osztalékelőleg visszafizetésének a Gt. 133. § (1) bekezdése szerinti feltételei fennálltak.

Megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság a felperesnek azt a hivatkozását is, hogy a J. Kft. vagyonsökkenését eredményezte az alperes és házastársával kötött ingatlan adásvételi előszerződés, illetve a végleges adásvételi szerződések alapján kifizetett 130 000 000 Ft is. A 2010. április 1. napján megkötött adásvételi előszerződés alapján az alperes, illetve közeli hozzátartozója a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése idején hitelezővé vált, mivel a Kft-vel szemben követelésük keletkezett a vételárhátralékra vonatkozóan.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott magatartás szempontjából azonban másként kell megítélni a kívülálló hitelezőt, és a társaság tagjait, mint eladóként hitelezővé váló személyeket.

Függetlenül attól, hogy a társaság tagjával és közeli hozzátartozójával kötött adásvételi szerződésben kikötött vételár a szerződéskötés időpontjában valós forgalmi értéket képviselt-e, az ezen szerződések alapján kifizetett 130 000 000 Ft-os vételár szükségképpen meghiúsította a többi hitelezői követelésnek a teljes körű kielégítését, mivel ez az összeg nem a többi hitelező igényét csökkentette. Az ingatlanokon a Kft. semmilyen tevékenységet nem végzett, és a felszámolási eljárásban utóbb a hat ingatlan még 90 000 000 Ft összegért sem volt értékesíthető.

Az elsőfokú bíróság a vagyonsökkenés mértékénél azonban csak azt az összeget vette figyelembe, amely az alperes felróható magatartásával függött össze. Ez pedig a pályázati felhívásban szereplő vételár, illetve a ténylegesen kifizetett 130 000 000 Ft-os összeg különbözetét jelenti (azaz legalább 40 000 000 Ft-ot), valamint a 72 500 000 Ft vissza nem fizetett osztalékelőleget. A két összeg együttesen eléri a felperes kereseti kérelmében megjelölt összeget, amely az alperes magatartásával áll összefüggésben.

Erre tekintettel az elsőfokú bíróság mellőzte a per tárgyalásának a felfüggesztését a ...-i Törvényszéken 6.G.40.../2011. szám alatt folyamatban lévő per jogerős befejezéséig, illetve mellőzte az el nem készült szakértői vélemény beszerzését, mivel annak nincs jelentősége, hogy ténylegesen képviseltek-e az ingatlanok 130 000 000 Ft-os forgalmi értéket.

Mivel az ingatlanok a Kft. tulajdonába kerültek, és a felszámolási eljárás során az értékesítésükből befolyó vételár részben a hitelezői igények kielégítését szolgálja, ezért az elsőfokú bíróság csak a különbözeti összeget vette figyelembe.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperesnek a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján előterjesztett kimentésre történt hivatkozását sem.

Az elsőfokú bíróság elfogadta alperesnek azt a hivatkozását, hogy bár erre kifejezett törvényi rendelkezés nincs, a vezető tisztségviselő a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti rangsort figyelembe veheti akkor, amikor a feladatait a hitelezők érdekei szerint látja el. Az

tény, hogy az alperes a Raiffeisen Bank Zrt. iránymutatása szerint értékesítette a Kft. egyes ingóságait, azonban ez kötelezettsége is volt, mivel a Raiffeisen Bank Zrt. javára a Kft. ingóságaira is jelzálogjog volt bejegyezve a közjegyzői jelzálog nyilvántartás szerint.

Az alperes azonban az elsőfokú bíróság álláspontja szerint olyan mértékű mulasztást, illetve nem megfelelő magatartást tanúsított akkor, amikor az osztalékelőleg egy részének vissza nem fizetéséről döntött, illetve az ingatlan adásvételi szerződések alapján vételárrésztleteket fizetett ki, amely mulasztás a felperes kereseti kérelmében megjelölt mértékű hitelezői igény kielégítésének a megghiúsulását eredményezte.

Az elsőfokú bíróság nem tette szakértő feladatává annak vizsgálatát, hogy a BG24 H típusú cölöpfúrógép 500 000 EUR áron történő értékesítése milyen hatással lett volna a J. Kft. pénzügyi helyzetére, mivel a jelen per tárgya nem annak a vizsgálata volt, hogy volt-e lehetőség a fizetéseképtelenségi helyzet megszüntetésére, hanem annak a vizsgálata, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltát követően az alperes, mint ügyvezető milyen magatartást tanúsított. A perbeli adatok szerint 2010 második felében az alperes által elismert fizetéseképtelenség időpontjában is szükség lett volna már arra, hogy az alperes tegye a Gt. 143. § (2) bekezdés b.) pontja szerinti intézkedéseket.

Az elsőfokú bíróság nem tekintette relevánsnak azt a tényt, miszerint az alperessel szemben a csalás miatt indult büntetőeljárás bűncselekmény hiányában megszüntetésre került, mivel a büntetőeljárás más szempontból vizsgál egy adott cselekményt, a polgári bíróságot pedig a Pp. 4. § (1) bekezdése alapján a megszüntető határozatban megállapított tényállás nem köti.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, és a felperes keresetének az elutasítását, az alperes vagyoni biztosíték megfizetésére való kötelezésének a mellőzését kérte.

Kérte a felperes marasztalását az első- és másodfokú perköltségben is.

Jogszabálysértőnek tartotta az elsőfokú bíróság ítéletét, mivel a Gt. 30. § (3) bekezdése, valamint a Cstv. 33/A. §-ában rögzített felelősségi alakzatok a korlátozott felelősségű társaság ügyvezetőjének az ügyvezetői minőséggel összefüggő, felróható magatartása vonatkozásában állapítanak meg speciális szabályokat. Minden olyan tevékenység, amely ezen a körön kívül esik (Gt. 21. § (1) bekezdése) az nem az ügyvezetői kompetencia körébe tartozik, abban a körben az ügyvezető felelőssége önállóan nem vizsgálható.

Hivatkozott arra, hogy az ügyvezető felelősségére vonatkozó alakzattól elválik a tagnak a társasággal szembeni, illetőleg harmadik személlyel szembeni felelőssége, mint önálló felelősségi alakzat. A felperes keresetében leírt, és az elsőfokú bíróság által elfogadott tényállás szerint a tag felelősségét kellene vizsgálni a jelen peres eljárásban a Gt. 131. § (4) bekezdése, és a 133. §-ai alapján.

A Gt. 131. § (4) bekezdése a társaság és a tag közötti jogviszonyt szabályozza a kifizetett osztalék, illetve osztalékelőleg vonatkozásában, a hitelezők az osztalék és osztalékelőleg visszafizetése iránt ezen jogszabályhelyek alapján nem jogosultak keresetindításra.

A hitelező által indított, a Cstv. 33/A. §-ra, valamint a Gt. 30. § (3) bekezdésére alapított, az ügyvezető felelősségének megállapítására vonatkozó perben pedig a bíróság nem állapíthat meg osztalékfizetéssel kapcsolatban felelősséget. Az osztalék, illetve osztalékelőleg visszafizetésének elmaradásával összefüggésben tehát - amelyben a jogszabályi feltételek fennállnak - a tag felelőssége állapítható meg a társasággal szemben,

az ügyvezetőnek e körben a felelőssége csak a Gt. 131. § (3) bekezdése szerinti nyilatkozat megtételével összefüggésben vizsgálható.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy 2010. március 19-e volt az az időpont, amikor az ügyvezetőnek már számolnia kellett a fizetéseképtelen helyzet bekövetkezésének a lehetőségével. Mivel 2009. január 31. napján a perbeli adatok szerint még nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, ezért az ügyvezetőnek a Gt. 131. § (3) bekezdése szerinti felelőssége szempontjából közömbös, hogy megtörtént-e az osztalék kifizetésével kapcsolatos nyilatkozat, vagy sem.

2010. március 19. napját követően azonban a könyvvizsgáló tájékoztatásának megfelelően az ügyvezető kezdeményezte a taggyűlés összehívását az osztalékelőleg visszafizetéséről való döntés érdekében. Az ügyvezető felelősségének megállapítása szempontjából tehát csupán azt a kérdést kell vizsgálni, hogy az ügyvezető eleget tett-e annak a kötelezettségének, hogy kezdeményezze a taggyűlésnél az osztalék, osztalékelőleg visszafizetését.

Az e célból összehívott taggyűlésen meghozott taggyűlési határozat, illetve, hogy annak alapján megtörtént-e az osztalék visszafizetése, már nem vizsgálható az ügyvezető felelőssége körében, hiszen az osztalék visszakövetelésének a Gt. 131. § (4) bekezdése szerint csak a társaság és a tag viszonylatában van helye.

Az elsőfokú bíróság ezért tévedett, amikor az alperes felróható magatartását megállapította az osztalék visszafizetésével kapcsolatosan.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt nem értékelte az ingatlanokat, nem szerzett be az ingatlanok piaci értékére vonatkozó szakvéleményt a felperesnek az alperes által is támogatott bizonyítási indítványa ellenére.

A számviteli törvény szerint a társaság eszközeit bekerülési értéken, vagy piaci értéken kell nyilvántartani. Az ingatlan adásvételével kapcsolatos ügyvezetői magatartás értékelésénél ezért jelentősége van annak, hogy az ingatlan vételára fejében a társaság által megkapott csereérték érték azonos-e az ellenszolgáltatással. Amennyiben a vagyontárgyért kifizetett vételár értéke azonos a vagyontárgy értékével, akkor vagyonszármazékos, vagyonszármazékosról fogalmilag nem lehet beszélni, mivel a társaság vagyonát az eszközöknek a kötelezettségekkel csökkentett értéke alapján kell meghatározni. A számviteli szabályok szerint pedig mindegy, hogy az eszköz pénzeszközként, vagy tárgyi eszközként áll a mérlegben az eszköz oldalon.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, miszerint az ingatlan adásvételi szerződéssel összefüggésben bekövetkező értékcsökkenés alátámasztására abból az értékből indult ki, amelyért a felszámoló a felszámolási eljárás keretében értékesíteni tudja az ingatlanokat.

E körben utalt arra, hogy az értékesítés lehetséges eredménye még nem ismert, a felszámoló is a közbenső mérleghez fűzött kiegészítő mellékletben csak tervezett, várható bevételekről nyilatkozik, a várható bevétel azonban nem azonos a vagyontárgy értékével.

Hivatkozott a Cstv. 56. §-ának (2) bekezdésében foglalt rendelkezésre is, miszerint az értékesíthetetlen vagyontárgyak a hitelezők között a követelésük erejéig az 57. §-ban foglalt kielégítési sorrend figyelembevételével kerülnek felosztásra. A vagyontárgy értéke pedig a nyilvántartási érték.

Hangsúlyozta, hogy a jelen perben nem lehetett volna megkerülni annak a szakértői vizsgálatát, hogy a perbeli ingatlanoknak mennyi volt a szerződéskötéskori forgalmi értéke.

Álláspontja szerint a perben a felperes nem bizonyította azt, hogy az alperes a felperesen, mint egyik hitelezőn kívül a további hitelezők érdekeit is sértette volna a tevékenységével. A perbeli adatok igazolják, hogy a J. Kft. tevékenységét a Raiffeisen Bank Zrt. finanszírozta, az alperes, mint ügyvezető a legnagyobb hitelezőjével folyamatosan kapcsolatot tartott, gazdasági tevékenységét a felszámolási eljárás közzétételéig gyakorlatilag a Raiffeisen Bank Zrt. „kézi vezérléssel” irányította.

Megismételte, hogy az alperes, mint ügyvezető alappal számíthatott arra, hogy a tárgyi eszközei értékesítéséből befolyt ellenérték helyreállítja a társaság fizetőképességét.

Hivatkozott a perben becsatolt közbenső mérlegre, miszerint a J. Kft.-vel szemben mindösszesen 550 107 751 Ft hitelezői igényt jelentettek be, a hitelezői igények közül az „A”, „B”, „C”, „D”, „E” kategóriába sorolt követelések 100 %-osan megtérülnek. Az „F” kategóriába sorolt hitelezői igények pedig legalább 70 %-os megtérülésre számíthatnak még akkor is, ha szintén a kiegészítő mellékletből megállapíthatóan az adós alapanyag készletének egy része a felszámolási eljárás alatt bűncselekmény miatt értékesíthetetlené vált. Mindez azt igazolja, hogy az alperes alappal bízott abban, hogy ha a legnagyobb finanszírozójával kifogástalan a kapcsolata, akkor a vagyonelemei értékesítésével a hitelezőit ki fogja tudni fizetni az építőipart sújtó általános recesszió ellenére is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság pusztán a szakértői vélemény megállapításait elfogadva, ám a per egyéb adatait figyelembe nem véve határozta meg a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját 2010. március 19. napjában.

Ezt cáfolja az a tény, hogy a J. Kft. 2010. május 6-án a felperessel szemben fennálló 120 000 000 Ft összegű tartozásából 20 000 000 Ft-ot megfizetett, amely teljesítés igazolja mind a Kft. fizetési képességét, mind fizetési készségét. Ezen részletfizetéssel egy időben fizetési haladékot kért 2010. június 30. napjáig a 2010. május 31. napján esedékes 40 000 000 Ft megfizetésére.

Az alperes a társaság tulajdonát képező termelési eszközök értékesítéséből befolyt összegeket a hitelezői igények kielégítésére fordította. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése a felperes magatartására vezethető vissza, aki az alperes határidő hosszabbítására irányuló kérelme ellenére záradékoltatta a felek között létrejött kötelezettségvállalást tartalmazó közokiratot, és végrehajtási eljárást kezdeményezett a Kft.-vel szemben. Ezzel lehetetlenült el a J. Kft. gazdasági tevékenysége.

Álláspontja szerint az alperes számára a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetre vonatkozó jelzés első ízben a társaság könyvvizsgálójától 2010 májusában érkezett, és az alperes alappal gondolhatta akkor, hogy az ezt követően összehívott taggyűlés, illetve az osztalékelőleg visszafizetéséről hozott határozat és a termelőeszközök egy részének értékesítése lehetőséget biztosít a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet elkerülésére. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése 2010. július hónaptól vált felismerhetővé, a felperes ugyanis ekkor kezdeményezett végrehajtási eljárást a J. Kft.-vel szemben.

Fenntartotta azt az álláspontját, miszerint hiányzik a perben a vagyoni biztosíték nyújtására kötelezésnek a ténybeli és jogi alapja is.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetében előterjesztett 110 000 000 Ft összegű vagyonsökkenés mértékéhez igazította a vagyoni biztosítékot, holott a vagyonsökkenés tényleges mértékét nem állapította meg pontosan.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy a perbeli ingatlanokra megkötött adásvételi szerződések, és az azokra történt kifizetések azt bizonyítják, hogy az ügyvezető nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján járt el. Tájékoztatta az ítéletét, hogy a ...-i Törvényszék előtt 6.G.40.../2011. szám alatt folyamatban volt perben a bíróság a még jogerőssé nem vált ítéletében kimondta, hogy az ügyvezető által kötött szerződések a Cstv. 40. § a.) pontja szerint az adós vagyonának csökkentését eredményező, a hitelezők kijátszására irányuló szerződések voltak, és azokat az ítélethirdetésig hatályossá nyilvánította, és kötelezte a jelen per alperesét és házastársát a bíróság által megállapított értékkülönbözetnek az adós gazdasági társaság részére történő visszafizetésére.

Cáfolta alperesnek azt az állítását, miszerint az ingatlan adásvételi szerződések nem eredményeztek vagyoncsökkenést a felperesi társaság vagyonában, hiszen a felperes által megvásárolt ingatlanokat mindösszesen 307 000 000 Ft erejéig jelzálogjog terhelte.

A beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Utalt arra, hogy a J. Kft. már 2009. évben nem egyenlítette ki a beavatkozó számláit, ezért álláspontja szerint már jóval korábban bekövetkezett az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete.

Az ítélet az alperes fellebbezését csak kisebb részben, az adós gazdálkodó szervezetnek az ügyvezető felróható magatartásával összefüggésben bekövetkezett vagyonvesztése mértékét illetően megalapozottnak találta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a perbeli jogvita eldöntéséhez szükséges körben kellő mélységben feltárta, és a rendelkezésére álló bizonyítékokból zömmel helytálló jogi következtetéseket vont le.

A jelen eljárásban alkalmazandó, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló többször módosított 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. § (1) bekezdése szerint a hitelező, vagy - az adós nevében - a felszámoló a felszámolási eljárás ideje alatt keresettel kérheti a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a gazdálkodó szervezet vezetői voltak a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a gazdálkodó szervezet vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. Ha többen közösen okoztak kárt, a felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a gazdálkodó szervezet vezetői előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben vagyoni biztosíték nyújtása is kérhető a hitelezők követelésének kielégítése céljából.

A Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint mentesül a felelősség alól az (1) bekezdésben említett vezető, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható

valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, és kezdeményezte az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szervének intézkedését.

Az ügyvezetői felelősségnek e jogszabályhely alapján történő megállapításához az elsőfokú bíróságnak elsődlegesen azt kellett meghatároznia, hogy mikor állt be az adós gazdálkodó szervezetnél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott időpontot az elsőfokú bíróság a beszerzett és aggálytalannak elfogadott szakértői vélemény alapján 2010. március 19. napján határozta meg, mivel a szakértői vélemény szerint ebben az időpontban a társaság összes, 345 302 000 Ft értékű forgóeszközének értékesítése sem nyújtott volna fedezetet az összes, lejárt, 529 545 000 Ft összegű szállítói kötelezettsége kiegyenlítésére. Az elsőfokú bíróság az időpont meghatározásánál helytállóan vonta mérlegelési körébe a B. Kft. hitelezőnek a J. Kft. felszámolása elrendelésére irányuló kérelmében előadottakat. Mindezen tények pedig ellentmondanak az alperes arra történő hivatkozásának, miszerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésére az első jelzést a könyvvizsgáló 2010. május 7-én kelt levele tartalmazta, és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet ténylegesen a felperes által megindított végrehajtási eljárások után, 2010. július hónapban következett be.

A felperesi beavatkozó által hivatkozott, a J. Kft. által 2009. év elején már ki nem elégített számlák ténye azonban önmagában a J. Kft. 2009. évi mérlegadataira tekintettel nem adott alapot arra, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját az ítéletábra korábbi időpontban határozza meg, mivel a Cstv. 33/A. §-ában szabályozott fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem azonos a Cstv. 27. § (2) bekezdése szerinti fizetéseképtelenségi fogalommal, sem az egyes hitelezői számlák esetleges más okból történt ki nem egyenlítésével.

Az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának megállapítása után helyesen azt vizsgálta meg, hogy az alperes, mint ügyvezető ezt követően a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt-e el.

A perben az alperesi magatartások közül e vonatkozásban két kérdést kellett vizsgálnia: 1. az osztalékfizetés, illetve a 2009. évben kifizetett osztalékkelőleg visszafizetése kérdésében hozott döntést, 2. a perbeli 6 db ...-i ingatlan megvásárlásáról szóló döntést.

A J. Kft. 2009. évben két alkalommal döntött osztalékkelőleg kifizetéséről, 2009. január 31. napján összesen bruttó 72 500 000 Ft összegről, majd 2009. december 1. napján további bruttó 31 529 000 Ft összegről.

A perbeli adatok alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy ezek az osztalékkelőleg kifizetések a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 133. § a.) és b.) pontjaiban írt törvényi feltételek sérelmével történtek meg, ez azonban a jelen perben önmagában nem róható az alperes terhére. Az alperesnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti kártérítési felelőssége ugyanis csak a J. Kft.-nél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően tanúsított magatartása alapján állapítható meg.

A J. Kft. a 2010. március 19. napján megtartott taggyűlésén döntött a 2009. évi mérlegbeszámoló alapján a 2009. évi adózott eredményből 150 000 000 Ft osztalék kifizetéséről, és a 2009. évben már kifizetett osztalékkelőleg figyelembevételével további 45 971 000 Ft kifizetéséről. Az alperes, mint ügyvezető ekkor tette meg a Gt. 131. § (3) bekezdése szerinti nyilatkozatát arra, hogy az osztalék kifizetése nem veszélyezteti a társaság pénzügyi-likviditási helyzetét, és amelyet az elsőfokú bíróság nem minősített

helytállónak. A 2010. március 19. napján elhatározott további 45 971 000 Ft osztalék kifizetése azonban ténylegesen nem történt meg.

A könyvvizsgáló jelzését, illetve a J. Kft. fizetéseképtelensége megállapítására irányuló eljárás megindulásáról való tudomásszerzést követően a J. Kft. 2010. június 7. napján taggyűlést tartott, ahol az alperes, mint tag, és P.Gné tag meghozták egyhangú szavazással a .../2010. (06.07.) számú taggyűlési határozatot, amellyel az alperest kötelezték a 2009. december 1. napján számára kifizetett osztalékelőleg visszafizetésére.

A Cstv. 33/A. § (2) bekezdése szerint az ügyvezetőnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésén alapuló felelősség alóli mentesülése érdekében azt kell bizonyítania, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteség elkerülése, csökkentése, továbbá az adós gazdálkodó szervezet legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. A Gt. 143. § (2) bekezdés b.) pontja szerint is az ügyvezető kötelezettsége a taggyűlés haladéktalan összehívása, ha tudomására jut, hogy a társaságot fizetéseképtelenség fenyegeti, vagy fizetéseit megszüntette, illetve ha vagyona a tartozásait nem fedezi.

A Gt. 131. § (3) bekezdése az ügyvezetőnek a vezető tisztségviselőkre vonatkozó általános szabályok szerinti felelősségét írja elő arra az esetre, ha a tagok részére történő kifizetés a Gt. 131. § (1) bekezdése szerinti nyilatkozat megtételének elmulasztásával történik.

A Gt. 30. § (2) bekezdése szerint az ügyvezető a polgári jog általános szabályai szerint felel a társasággal szemben az ügyvezetési kötelezettségei felróható megszegésével a társaságnak okozott károkért.

A Gt. 131. § (4) bekezdése szerint abban az esetben, ha a gazdasági társaság bizonyítja a tag rosszhiszeműségét, akkor a tagnak vissza kell fizetnie a társaság részére azokat a kifizetéseket, amelyeket a Gt. 131. § (1) és (3) bekezdéseinek rendelkezései ellenére teljesítettek.

Mindezen jogszabályi rendelkezések alapján az ítéltábla alaposnak találta az alperesnek azt a fellebbezési hivatkozását, miszerint az a tény, hogy a tagok a már kifizetett osztalékelőlegek maradéktalan visszafizetéséről nem döntöttek, nem adhat alapot az egyébként tagként a szavazásban résztvevő ügyvezetőnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége megállapítására. A bírósági gyakorlat ugyanis szigorúan elválasztja egymástól az ügyvezetői tisztséget ellátó tag esetében a tagként, illetve az ügyvezetőként tanúsított magatartást. Ennek a következetes különbségtételnek meg kell valósulnia nemcsak például a tag kizárására, hanem az ügyvezetőnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége megállapítására irányuló perekben is.

Az ítéltábla álláspontja szerint tehát a 2009. január 31. napján a tagok részére a törvényi feltételek hiányában is kifizetett bruttó 72 500 000 Ft visszafizetéséről szóló taggyűlési döntés hiánya nem az alperes ügyvezetői mulasztásával hozható összefüggésbe, hanem az a Kft. tagjainak volt a döntése. Ezért az alperesnek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelőssége megállapítása körében ez az összeg, mint a J. Kft. vagyonából az alperes felróható magatartása folytán hiányzó összeg nem vehető figyelembe.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállónak értékelte az alperesnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésébe ütköző - nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján tanúsított - magatartásaként azt a tényt, hogy 2010. április 1. napján, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az alperes adásvételi előszerződést kötött az alperes és felesége tulajdonában álló 6 db bocskaikerti ingatlanra vonatkozóan, és az

adásvételi előszerződés alapján 2010. év folyamán folyamatosan kifizetéseket teljesített, mindösszesen 130 000 000 Ft összegben.

E körben az alperes megalapozatlanul hivatkozott az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésében is arra, hogy álláspontja szerint az adásvételi előszerződésekben, majd a végleges szerződésekben kikötött vételár megfelelt az ingatlanok piaci értékének, ezért fogalmilag kizárt az adós Kft-nél a vagyoncsökkenés.

Az ügyvezetőkkel szemben a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében, és a Gt. 30. § (3) bekezdésében is előírt magatartási zsinórmérték - feladataiknak a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján történő ellátása - a számviteli törvény szerinti mérlegben kimutatott követelések és források mechanikus egyensúlya biztosításánál több kötelezettséget ró az ügyvezetők részére.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően (a perbeli esetben 2010. március 19. napja után) a hitelezői érdekeket az szolgálta, hogy a társaság a meglévő készpénz vagyonát a hitelezői követelések minél nagyobb arányú, és minél hamarabbi kiegyenlítésére fordítsa. A készpénz, mint likvid forrás a legalkalmasabb erre a célra. Gazdaságilag indokolatlan és nyilvánvalóan nem a kívülálló hitelezők érdekeit szolgáló döntés volt az, hogy a J. Kft. a készpénzben meglévő forrásait az ügyvezetők tulajdonát képező, 307 000 000 Ft erejéig jelzálogjoggal is terhelte, a Kft. működéséhez egyébként nem szükséges ingatlan megvásárlására fizették ki az egyéb, már lejárt követeléssel rendelkező hitelezők kielégítése helyett.

Függetlenül attól, hogy az ingatlanoknak mennyi volt a szerződéskötés idején a forgalmi értéke - különös tekintettel arra, hogy azok jelzálogjoggal voltak terhelve -, az ingatlanban megtestesülő vagyoni eszköz - köztudomásúan főleg 2010-2011. években - nehezebben volt értékesíthető, készpénzzé tehető, mintha a vételárát készpénzként tartotta volna meg a Kft.

Az alperes, mint ügyvezető tehát az ingatlan adásvételi szerződések megkötésével megvalósította a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében szabályozott felelősségének a megállapításához szükséges cselekményt, azaz ez a magatartása nem elsődlegesen a hitelezői érdekeket szolgálta.

Az elsőfokú bíróság az alperes ezen magatartásával összefüggésben megállapítható vagyonvesztés összegét is helytállóan határozta meg.

A J. Kft. felszámolóbiztosza a 2011. szeptember 22-ei tárgyaláson tett tanúvallomásában (3.G.40.../2011/8. számú jegyzőkönyv 8-9. oldala) elmondta, hogy az ingatlanok értékesítésére kiírt nyilvános pályázatban a hat ingatlan vételárát a szakértők által meghatározott, és a hitelezők által is elfogadott 90 000 000 Ft-ban jelölte meg. Ezt az irányarat a felszámoló a rendelkezésére álló könyvelési anyagok és szakértő közreműködésével állapította meg, és ez jelenti a piaci körülményeket és a felszámolás tényét, valamint az egyéb értékbefolyásoló körülményeket is figyelembe véve a vagyontárgy reális értékelési árát. Ez jelenti az ún. becsértéket, amelynek a Cstv. 49/A. § (5) bekezdése szerint, illetve a Cstv. 49/B. § (7) bekezdése értelmében akkor van kiemelt jelentősége, ha a második sikertelen pályázat, illetve árverés után a felszámoló a vagyontárgyat ezen az értéken értékesítheti az azt igénylő zálogjogosult hitelezőnek a többi hitelező egyetértésével.

Ez az az összeg tehát, ami a felszámolási eljárás jelen állásánál az egyetlen pontosan meghatározható összegnek tekinthető, mivel végső soron ezen az értéken kerülhetnek értékesítésre a perbeli ingatlanok.

Az alperesnek, mint ügyvezetőnek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésébe ütköző magatartása eredményeként az adós vagyonában bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét az ingatlanokért megfizetett vételár, és az ingatlanoknak a felszámolási eljárásban meghatározott becsértéke közötti különbözet adja, ami a perbeli esetben 40 000 000 Ft.

Az alperes a fellebbezésében sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az alperes által fizetendő vagyoni biztosíték összegét a vagyonsökkenés mértékéhez igazította. A vagyoni biztosíték célja az, hogy fedezetet nyújtson a hitelezők követelésének a kielégítésére a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti perben hozott ítélet alapján. Ezért az elsőfokú bíróság jogszerűen kötelezte az általa megállapított vagyonsökkenés mértékével azonos összegnek a vagyoni biztosítékként való letétbe helyezésére az alperest, az ítéletábla pedig csupán a vagyonsökkenés mértékének a leszállítása folytán csökkentette ezt a vagyoni biztosítékként letétbe helyezendő összeget az általa megállapított 40 000 000 Ft-ra.

Mindezen indokok alapján az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése alkalmazásával, hogy az alperes felróható magatartásával összefüggésben bekövetkezett vagyonsökkenés mértékét 40 000 000 Ft-ra leszállította, és az alperes által vagyoni biztosítékként letétbe helyezendő összegét is 40 000 000 Ft-ra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése a per érdemét - az alperes kártérítési felelősségének megállapítását - tekintve nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, és a 15. § (1) bekezdése szerint az ítéletábla őt kötelezte a fellebbezésén le nem rótt, feljegyzett 48 000 Ft fellebbezési illeték felhívásra, az állam javára történő megfizetésére, valamint a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes, valamint a felperesi beavatkozó javára külön-külön 6350 - 6350 Ft másodfokú perköltség megfizetésére.

A felperes és a felperesi beavatkozó jogi képviselője ügyvédi munkadíjából álló perköltségének összegét az ítéletábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdései, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján 5000 Ft + ÁFA összegben állapította meg.

Debrecen, 2012. december hó 17. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Dr. Riczu András sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó